

РЕШЕНИЕ

№ 15121

гр. София, 20.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 19.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анастасия Хитова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **3365** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./.

Образувано е по жалба от министъра на вътрешните работи, подадена от юрк. П., срещу Решение № 64/19.02.2024 г. по преписка № 54/2023 г. на петчленен разширен състав към Комисия за защита от дискриминацията. В жалбата се твърди, че издаденият акт е незаконосъобразен. Иска се решението да бъде отменено изцяло.

В ОСЗ жалбоподателят се представлява от юрк. Р., която поддържа искането за отмяна на оспореното решение. Не претендира разноски.

Ответникът- Комисия за защита от дискриминацията /КЗД/, в съпроводителното писмо по изпращане на адм. преписка чрез юрк. К. изразява становище за недопустимост, алтернативно за неоснователност на жалбата.

В депозирано становище от 18.06.2024 г. ответникът чрез юрк. С. моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира разноски.

В ОСЗ ответникът не се представлява.

Заинтересованите страни- директор на ОДМВР Х. и К. К. К., не изразяват становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Административен съд София град, след като обсъди направените с жалбата оплаквания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото

доказателства по реда на чл. 235 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/ във вр. с чл. 144 АПК, и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Производството пред КЗД е образувано по жалба с вх.№ 44-00-3703/17.10.2022 г. от К. К. К. /л.11/, служител ОДМВР Х. на длъжност „Младши специалист/техник електрически системи – обект Х.“, с оплаквания, че по отношение на него е извършена дискриминация. Твърди, че не е получавал равнопоставено увеличение при индексирването на полагащото му се месечно възнаграждение спрямо всички други служители на МВР.

С уведомление с изх. 44-00-3447/19.10.2022 г. /л.14/ КЗД е дала указания за отстраняване на нередовности по жалбата, като с уведомление с вх. №44-00-3973/25.11.2022 г. указанията са изпълнени /л.15/.

С писмо изх. № 44-00-628/15.02.2023 г. /л. 18/ КЗД са дадени допълнителни указания за отстраняване на нередовности до К. К. К., изпълнени на 21.02.2023 г. /л. 19/.

С разпореждане №173/07.03.2023 г. /л.21/ на председателя на КЗД е образувана преписка № 54/2023 г. относно оплакванията за дискриминация по отношение на К. К. К. по признаци „лично положение“ и „обществено положение“.

В адм. производство са изискани и приложени становища от участниците в производството. В своето становище от 26.05.2023 г. министърът на вътрешните работи е посочил, че в някои случаи възнагражденията на служителите с преобразувани правоотношения по § 70 ЗИДЗМВР са завишени повече от 2 пъти в сравнение с възнагражденията на останалите лица, работещи по трудово правоотношение /ЛРТП/. Различното увеличение е обективно оправдано предвид съществуващото неравенство при определяне на възнагражденията на служителите. (тези, работещи по трудово правоотношение в МВР, настъпило в резултата на адм. реформа, и останалите ЛРТП в МВР).

Изготвен е доклад – заключение от О. К., докладчик по преписката /л.104/ и е насрочено открито съдебно заседание, като същото е проведено на 28.11.2023 г. с редовно призовани страни /л. 117/. За изясняване на фактическата обстановка са изслушани твърденията на жалбоподателя и към преписката са приобщени всички събрани писмени доказателства.

По преписката е установено, че с обнародването в ДВ бр. 34/24.06.2022 г., в сила от 01.07.2022 г., изменение на Наредба № 8121з-919 от 13.07.2017 г. за размера на основните месечни възнаграждения на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи и размера на началните и максималните заплати за длъжност на лицата, работещи по трудово правоотношение, е допуснато различно увеличаване на възнагражденията на служителите, работещи по трудово правоотношение, поради което е налице извършено нарушение на забраната за дискриминация.

Въз основа на доказателствения материал по преписката с оспореното решение Комисията:

1. Установява, че с приемането на изменението на Наредба № 8121з-919/2017 г. за размера на основните месечни възнаграждения на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 ЗМВР и размера на началните и максималните заплати за длъжност на лицата, работещи по трудово правоотношение (ДВ, бр. 62 от 2022 г.) министърът на вътрешните работи е извършил неравно третиране по смисъла на чл.14, ал.1 и ал. 2

33Дискр. по признак „обществено положение“, съгласно чл.4, ал.1 33Дискр., спрямо К. К. К. и лицата, работещи по трудово правоотношение;

2. Установява, че министърът на вътрешните работи, в качеството на орган на държавна власт и представляващ Министерство на вътрешните работи, е извършил нарушение на 33Дискр. и е извършил дискриминация по признак „обществено положение“ по смисъла на чл. 4, ал. 2 33Дискр.;

3. Установява, че директорът на ОДМВР Х. не е извършил нарушение на 33Дискр. и дискриминация по признак „обществено положение“ по смисъла на чл. 4, ал. 2 33Дискр.;

4. Остава без уважение изложените в жалба с вх. № 44-00-3403/25.11.2022 г. и допълнение към същата с вх. № 44-00-726/21.02.2023 г. от К. К. К. оплаквания за извършена дискриминация по признак „лично положение“ по смисъла на чл. 4, ал. 1 33Дискр.;

5. Препоръчва на основание чл. 47, т. 8 33Дискр. на министъра на вътрешните работи да предприеме необходимите мерки по чл. 10 и чл. 11 33Дискр. за спазване на равенство в третирането и да не допуска бъдещи нарушения на чл.4, ал.2 33Дискр. и чл. 6 33Дискр.

Решението връчено на жалбоподателя на 28.02.2024 г. /л.162/.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е недопустима по отношение на оспорването на решението в неговите части по т. 3, 4 и т. 5. Решението по т. 3 и т. 4 е с адресати, различни от министъра на вътрешните работи. То не засяга жалбоподателя неблагоприятно, пряко и непосредствено. За същия липсва правен интерес от оспорване на решението в тези части.

Решението на КЗД по т. 5 представлява препоръка. Препоръката не е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 - 4 АПК. Волеизявлението на Комисията има препоръчителен характер, с него не се създават права или задължения, нито се засягат права, свободи или законни интереси на адресата, като дали и доколко последният ще се съобрази с дадената препоръка зависи единствено от неговата воля. За разлика от задължителните предписания, които представляват принудителни административни мерки, препоръките по чл. 47, т. 6 33Дискр. нямат правнообвързващ ефект и изпълнението им не е скрепено с държавна принуда. Жалбата срещу т.5 от решението е недопустима поради липса на годеен за оспорване акт. По изложените съображения и на основание чл. чл. 159, т. 4 и т. 1 АПК, жалбата на министъра на вътрешните работи срещу Решение № 64/19.02.2024 г. по преписка № 54/2023 г. на Комисията за защита от дискриминацията в ЧАСТТА по т. 3, 4, и 5 е недопустима и следва да бъде оставена без разглеждане.

Жалбата срещу решението в ЧАСТТА по т. 1 и т. 2 е допустима, като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, в срока по чл. 68, ал. 1 33Дискр., от лице с правен интерес от оспорване.

Разгледана по същество, в тази част жалбата е основателна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия - чл. 47, т. 1- 4 и чл. 64, ал. 1 33Дискр. Процесното решение е издадено в писмена форма и съдържа нормативно установените в чл. 59, ал. 2 АПК реквизити. Посочени са обективно и пълно фактическите основания за неговото постановяване. Изложените в решението факти съответстват на

приложените по делото писмени доказателства. Не се установява порок във формата по см. на чл. 146, т. 2 АПК, който да обуславя отмяна на акта. При осъществяване на своите правомощия комисията е съблюдала задълженията си по чл.56 ЗЗДискр. На страните е дадена възможност да се запознаят със събраните по преписката материали и да вземат становище. Докладчикът е изготвил заключение, като е представил преписката на председателя на състава, който е насрочил заседание. Страните са редовно уведомени за проведените заседания, на които са взели участие. Заседанията са били открити съобразно изискването на чл.61 ЗЗДискр.

Не са налице нарушения на административнопроизводствените правила. Фактическата обстановка е правилно изяснена от административния орган. Събрани са всички необходими и относими към случая доказателства.

Относно приложението на материалния закон, съдът намира следното:

С императивната разпоредба на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на подробно изброени признаци. По смисъла на ал. 2 на същата норма пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Защитата при упражняване правото на труд е изрично установена в Глава Втора, Раздел I, чл. 12 – чл. 28 ЗЗДискр. Съгласно нормата на чл. 14, ал. 1 ЗЗДискр., работодателят осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд. Ал. 2 предвижда, че алинея 1 се прилага за всички възнаграждения, плащани пряко или непряко, в брой или в натура, независимо от срока на трудовия договор и продължителността на работното време.

Няма легална дефиниция на понятието „обществено положение“, но най-общо то се определя като мястото, което едно лице заема в структурата на дадено общество и е израз на оценката, която обществото дава на това лице във връзка с изпълнявани от него функции.

Съгласно § 70, ал. 1 ЗИДЗМВР (в сила от 1.02.2017 г. - ДВ, бр. 81 от 2016 г.), считано от датата на влизане в сила на този закон се преобразуват в трудови правоотношения служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 14 от 2015 г.) и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители:

1. с висше образование от А. на МВР, които осъществяват преподавателска дейност, извън тази за професионална подготовка на полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението;
2. в Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи;
3. със средно образование;
4. с висше образование и непритежаващи висше образование.

С § 6 ПЗР на Наредба № 8121з-919/13.07.2017 г. в относимата редакция се предвижда увеличение на възнагражденията на държавните служители на МВР и ЛРТГП в размер на 20 на сто, докато с § 7 от ПЗР на Наредбата за фактически зетите служители, чиито правоотношения са преобразувани по § 70, ал. 1, т. 3 и т. 4 ЗИДЗМВР, увеличението е до 20 на сто, като размерът на заплатата не следва да надвишава максималния размер на съответната длъжност от щатното разписание, определени в раздели II, III, IV и V от приложение № 3 към чл. 5 и чл. 6, ал. 6 от Наредба № 8121з-919 от 2017 г.

Съдът приема, че процесното изменение на Наредбата, според което лицата с преобразувани правоотношения получават по-малък процент увеличение на трудовото си възнаграждение от това, което получават останалите работещи по трудово правоотношение, цели отстраняване на създаденото с разпоредбата на § 70 ЗИДЗМВР положение, при което за една и съща работа лицата, изпълнявали я към 2017 г. по служебно правоотношение, получават по-високо възнаграждение от останалите работещи към настоящия момент по трудово правоотношение. С изменението на Наредбата, с което е допуснато увеличаване на възнагражденията на служителите, работещи по трудово правоотношение, с различен процент, не се осъществява неравно третиране на работещите, а се цели отстраняването на създаденото с § 70 от ЗИДЗМВР положение, при което за еднакъв труд се получава различно възнаграждение. Обнародваното в ДВ бр. 34/24.06.2022 г., в сила от 01.07.2022 г., изменение на Наредба № 8121з-919 от 13.07.2017 г. е обективно оправдано с оглед на законова цел по чл. 14, ал. 1 ЗЗДискр работодателят да осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд. Нормативното изменение като средство за постигане на целта е подходящо и необходимо. (в този смисъл- Решение № 5446 от 7.05.2024 г. на ВАС по адм. д. № 6757/2023 г.)

Предвид изложеното оспореното решение в ЧАСТТА по т. 1 и т. 2 следва да бъде отменено като незаконосъобразно.

При този изход на спора и по арг. чл 78, ал. 1 ГПК вр. чл. 144 АПК и чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 60 лева.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София град, 24 състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на министъра на вътрешните работи срещу Решение № 64/19.02.2024 г. по преписка № 54/2023 г. на Комисията за защита от дискриминацията В ЧАСТТА по т. 3, т. 4 и т. 5 и ПРЕКРАТЯВА производството по адм. д. № 3365/ 2024 г. на АССГ в тази част.

ОТМЕНЯ Решение № 64/19.02.2024 г. по преписка № 54/2023 г. на Комисията за защита от дискриминацията В ЧАСТТА по т. 1 и т. 2.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на Комисията за защита от дискриминацията разноски по делото в размер на 60 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховен административен съд, а в частта, имаща характер на определение- в 7- дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

